

657 27. Okt. 1888: 1. Beh. af Lovf. om Statsbanedriftens Ordning. 658

givet, og naar dette Budget optages paa Sinantsloven, er ogsaa dermed givet, i hvilken Grad Rigsdagen kan udøve sin Indflydelse paa hele denne Sags Stilling det ene Aar efter det andet. Det forekommer mig, at der her er gjort et Tilbud fra Administrationens og Regjeringens Side, som gaar i Retning af at give Rigsdagen en saa udstrakt Myndighed paa dette Omraade, som det under de foreliggende Forhold vil kunne være muligt; det tror jeg ikke kan bestrides. Jeg vil derfor meget anbefale, at man under Betragtning af Forholdene, som de ere, hvor det jo er en Kjendsgjerning, at den Indflydelse, der fra Rigsdagens Side har været udøvet paa Jernbanebudgettet og derved gennem paa Driften har været meget ringe, vedtager Lovforslaget i det væsentlige, som det her foreligger, idet Rigsdagens Indflydelse paa denne Sag derved i en væsentlig Grad vil blive udvidet. Jeg skal ikke gaa dybt i Retning af Enkelthederne med Hensyn til Driften, saaledes som den har fundet Sted i den senere Tid. Jeg tror ligesom det sidste ærede Medlem, der havde Ordet. (Gad), at vi i al Almindelighed kunne sige, naar vi se paa Resultaterne, som de foreligge, at der kan have været store Mangler ved Driften. Men komme vi til en nærmere Undersøgelse, er jeg bange for, at vi komme til at erkende, at man endogaa fra selve Rigsdagens Side har en væsentlig Skyld i, at Forholdene ere blevne, som de ere. Hvad er der nemlig fket her fra Rigsdagens Side, for saa vidt man har øvet nogen Indflydelse paa dette Væsen? Der er stillet Fordringer, Fordringer, der allesammen have medført stigende Udgifter, men sjældent stigende Indtægter, og overfor disse Fordringer har Administrationen vist Smødekommehed og Eftergivenesshed, og det er det, der har havt Indflydelse paa, at Facit med Hensyn til Driften er blevet, som det er. Dermed vil jeg ikke have sagt, at jeg vil fritage Administrationen for ogsaa at have kunnet tage fejl i visse Henseender. Jeg har ingen Tvivl næret om, at den Flothed, hvormed man gik til en Udvidelse af Toggangen for et Par Aars Tid siden, var for stor, og at man den Gang indførte altfor mange Tog. Det er der for mig ingensomhelst Tvivl om, og der kunde ogsaa i andre Retninger være

Ting, jeg kunde paapege, baade i den ene og den anden Henseende, som have medført Udgifter, der maaste ikke have været tilstrækkelig motiverede. Skulde jeg nævne et enkelt mindre Omraade, tror jeg ogsaa, at den lidt theoretiske Maade, hvorpaa man har stræbt at indføre en Ensartethed mellem Driften paa de jydsk-fynske Statsbaner og de senere erhvervede sjællandske, har været noget forhastet, at det har medført Udgifter, og at det i andre Henseender maaste ogsaa har ført til en mindre praktisk Ordning af et eller andet Forhold. Jeg tror saaledes at have havt Leilighed til at lægge Mærke til, at da man for et Aars Tid siden gennemførte den Ordning paa de sjællandske Baner at indføre Overbanemestre i Lighed med Forholdene paa de jydsk-fynske Jernbaner i Modlætning til de tidligere Banemestre, var dette et noget forhastet Skridt, og jeg tror, at mange erfarne Mænd have havt Leilighed til at se, at dette under Snesforholdene sidste Vinter medførte endogaa ret betydelig forøgede Bekostninger, idet de gamle erfarne Mænd, der skulde gøre Tjeneste, blev afløst af yngre Mænd, der ikke havde samme Erfaring, hvilket gjorde, at Arbejdet blev vanskeligere, blev dyrere, og man var længere om at saa det udført. Det er kun et saadant enkelt Forhold, jeg tror at være berettiget til at drage frem og paapege. Jeg er overbevist om, at jeg har Ket i min Paastand i saa Henseende, saa jeg ikke har havt nogensomhelst Betænkelighed derved. Der kunde ogsaa siges noget Lignende i andre Forhold, men jeg tror iøvrigt ikke, at der vindes Stort ved at drage den Slags Forhold frem efter uogen stor Maalestof. Hovedresultatet for mig er dette, at man kommer til at behandle Loven og gøre det med det bevidste Formaal for Die at ville gjøre sit Yderste for at føre den igennem. Loven kan efter mit Skøn ikke indeholde væsentligt Mere, end der staa i den. Man kan vel drøfte saadanne Ting som Regler, Taxter og Sligt, men det maa nærmest være forbeholdt Behandlingen af de aarlige Budgetter at afgjøre disse Forhold. Jeg tror, at dersom man sætter det op i Loven, kommer man let til at vedtage denne i en Form, der kan staa i Beden og berøbe Rigsdagen dens Myndighed, dens egen Frihed overfor disse Spørgsmaal under Behand-